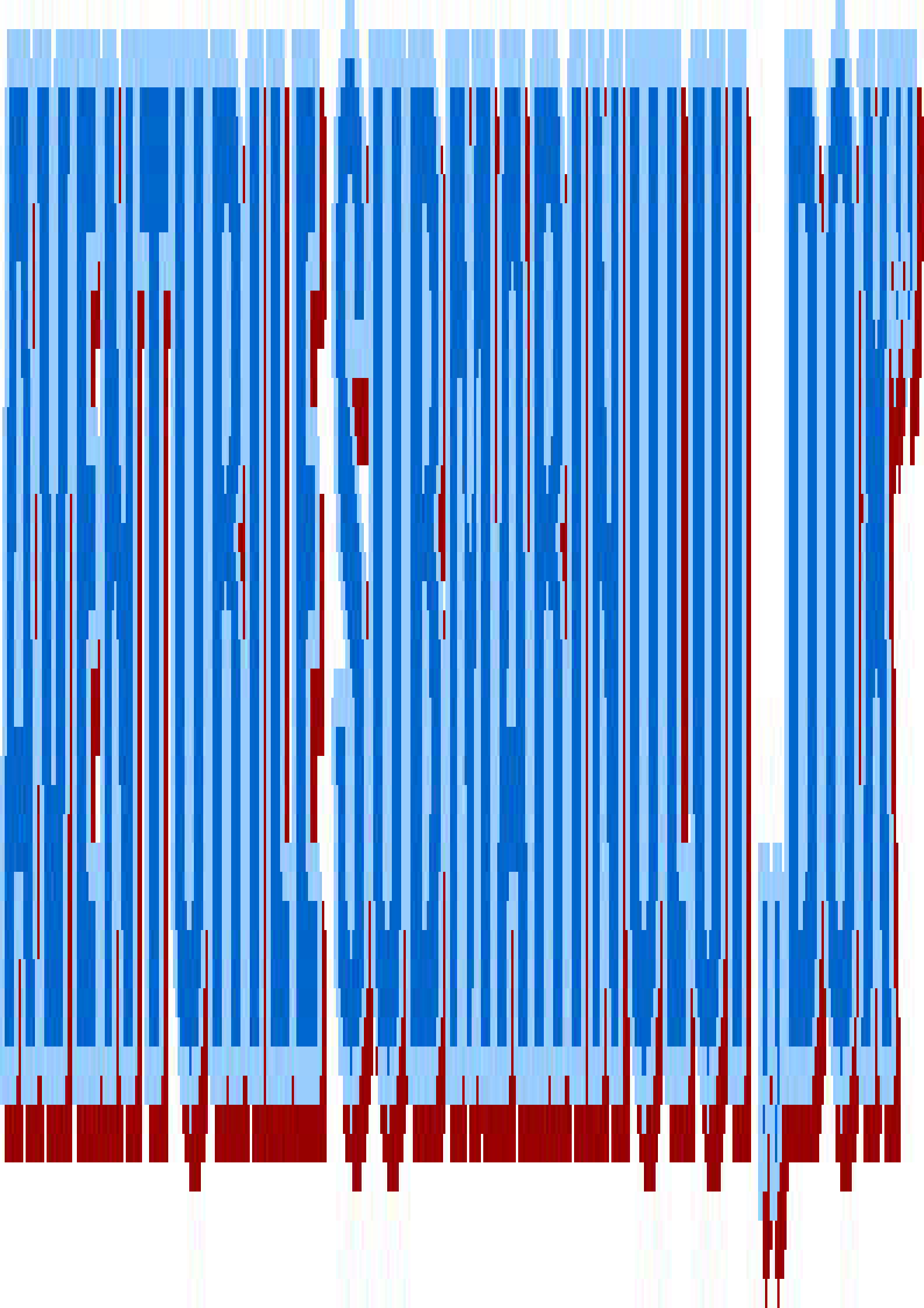

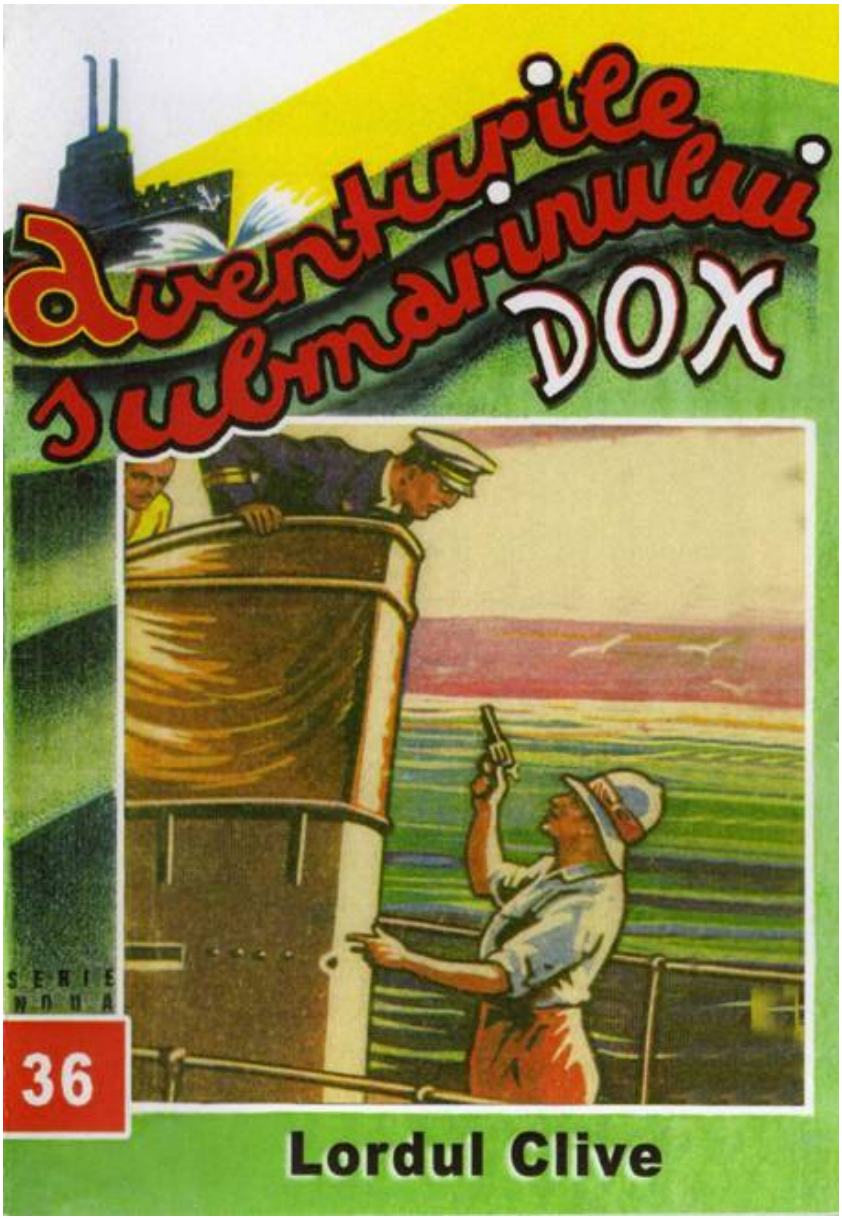
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
36
Lordul Clive

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prințului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. În ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Garner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Joaca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jelot.
19. Piraţii cruzi.
20. Corab a-fantomă.
21. Căl reţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjel.
26. Câinele credincios.
27. Corăbieru' de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştri mări lor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 36

LORDUL CLIVE

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul

acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN MUSAFIR CIUDAT.

— SLAVA DOMNULUI, EXCLAMĂ CAPITANUL FARROW, la răsuflând uşurat. Bine că am scăpat teferi din aventura aceea atât de ciudată, cum n-am mai întâmpinat în viaţa mea. George, acum ai prilejul să-ţi dai seama şi de ce taine mai există în lumea asta. Nădăjduiesc s-ajungem cu bine pe „Insula Odihnei”, căci sunt îngrijorat de soarta camarazilor rămaşi acolo. Manevrele flotei engleze în apropierea ascunzătorii noastre şi în primul rând vasul purtător de avioane, cu escadrila de aeroplane, nu-mi plac deloc. Mă tem că cei câţiva camarazi ai noştri, rămaşi de pază acasă, se vor fi aflând într-o situaţie foarte neplăcută şi de aceea vreau s-ajung cât mai repede acolo.

— Da, aşa e, încuviinţă George. La avioane nici nu m-am gândit. E mai mult ca sigur că ele vor descoperi insula din mijlocul brâului de corali. Asta ar fi o adevărată nenorocire, căci se vor fi aflând printre ele hidroavioane, care vor putea debarca pe insulă, ca s-o cerceteze mai de aproape. Ce-i de făcut?

— Nimic altceva decât să ne grăbim s-ajungem cât mai repede, răspunse căpitanul. Din păcate, nu m-am gândit la asta cât ne aflam încolţiţi între cele două aripi ale flotei engleze. De-abia acum mi-am adus aminte şi mă tem că e prea târziu...

— Nu spune asta, tată, zise George întristat. Aşa ceva nu trebuie să se întâmple.

— George şi eu nădăjduiesc din toată inima că totul o mers bine, răspunse căpitanul – dar teama a pus stăpânire pe mine şi nu pot scăpa de ea. Peste vreo patru zile vom şti dacă temerile mele au fost întemeiate sau nu, căci cam atâta vreme va dura până să străbatem cele trei mii cinci iute de kilometri care ne despart de „Insula Odihnei". Să sperăm că nu vom mai întâmpina nici o aventură în drumul nostru, care să ne întârzie şi mal mult – dar sunt, de altfel, hotărât să nu mă las târât într-o nouă aventură, oricât de ciudaţi sau interesantă ar fi. Aşadar, ia aminte, dragă George, să nu-mi atragi atenţia asupra nici unui lucru care ţi se va părea deosebit, căci de data asta nu mă voi lăsa înduplecat.

— Se poate totuşi întâmpla să fim nevoiţi să salvăm niscaiva naufragiaţi, zise George.

— Asta-i altă socoteală, răspunse Farrow. Imediat, într-un asemenea caz, fireşte că va trebui să facem tot posibilul să le dăm ajutorul nostru. Sper, însă, că nu va fi nevoie de aşa ceva.

Şi acum, să mergem să ne odihnim. Vremea e bună şi vase englezeşti nu ne vor supăra pe aici, aşa că vom avea linişte până mâine dimineaţa. Brun va lua comanda, Plundow, Kard şi Lom vor face cu schimbul la cârmă. Haide, George, să mergem la culcare, căci nu putem şti ce ne va aduce ziua de mâine.

Farrow şi George intrară în cabinele lor şi peste puţin dormeau buştean. Submarinul înainta cu viteză spre apus, unde se afla Insula lor minunată.

Noaptea trecu în linişte. Când se lumină de ziuă, Insulele Samoa nu se mai zăreau şi cu asta se încheia aventura ciudata cu „Zeul mării".

Dimineaţa, Farrow şi George se aflau, întâmplător, singuri în turn. Marea era liniştită, nici un val nu încreţea suprafaţa ei şi priveliştea era atât de paşnică, încât Farrow nu se putu opri să-i spună fiului său:

— Aş dori ca tot drumul să ţină aşa, ca să putem ajunge cu bine acasă, fără să mai fim tulburaţi de o aventură

nouă. Să nădăjduim că izbutim...

Căpitanul îşi rupse vorba, căci în faţa lui se ivi deodată o făptură, care până atunci se ţinuse ascunsă lângă peretele de otel al turnului. Era un bărbat subţirel, un tip caracteristic de englez. În mâna dreaptă ţinea un revolver, pe care-l îndrepta asupra celor doi din turn.

— Iertaţi-mă dacă vă deranjez – zise el zâmbind – v-aş ruga, însă, stăruitor să nu faceţi nici o mişcare suspectă, căci altminteri m-aş vedea nevoit, cu toată părerea mea de rău, să trag. Fără să mă laud. Trebuie să vă atrag atenţia că sunt un ţintaş minunat. Îmi daţi voie să mă prezint: Lord Clive.

— Încântat de cunoştinţă, deşi faptul se întâmplă în împrejurări nu tocmai obişnuite, zise Farrow, înclinându-se şi el politicos, după cum făcuse şi englezul. Te-aş ruga însă să-mi răspunzi la o întrebare: ce te-a făcut s-alegi felul acesta ciudat de a ne face cunoştinţă?

— Cu bucurie constat că eşti într-adevăr omul drept care mi-ai fost descris, domnule căpitan, zise lordul, zâmbind mulţumit. Rog să-mi iertaţi necuviinţa de a fi pătruns, într-ascuns pe vasul dv. – ştiu că prin asta am încălcat legea ospitalităţii – dar vă rog să mă credeţi că nu mi-a rămas altă cale. Dac-aş fi căutat să vă vorbesc la Apia sunt sigur că nu mi-aţi fi dat ascultare.

— Tot ce se poate, răspunse Farrow, căruia începuse să-i placă omul acesta ciudat. Totuşi, de vreme ce eşti acum stăpân al vasului, ca să zic aşa, fiindcă pentru moment ne ai în puterea d-tale, ţi-aş fi foarte îndatorat dacă ne-ai spune ce doreşti de la noi.

— Repet rugămintea să-mi iertaţi felul prea puţin civilizat cum am pătruns pe vasul dv. – zise lordul – dar, după cum vă spuneam, n-aveam altă cale. Vă rog să mă credeţi că n-am venit cu gânduri rele – e vorba doar de o mică aventură, pentru care am nevoie de concursul dv. Apoi, mai e la mijloc şi un rămăşag – dar asta joacă un rol secundar. Principalul e să mă ajutaţi la lămurirea unei chestiuni cu totul ciudate.

— Şi dacă refuz? Întreba Farrow zâmbind. Chipul englezului se înăspri, o energie nemăsurata sclipi în ochii-i cenuşii şi cu un glas răsunător zise:

— În cazul acesta, mi–ar părea foarte rău, domnule căpitan, căci aş fi nevoit să te rog să îndrepţi vasul spre cel mai apropiat port englezesc, unde te voi preda

autorităţilor. Te rog să crezi că nu glumesc şi te voi sili s-o faci.

— Prea iei d-ta uşor lucrurile, răspunse Farrow tot zâmbind. Ca să-ţi poţi aduce la îndeplinire ameninţarea ar trebui mai întâi să mă ucizi pe mine şi pe fiul meu, dar nici atunci nu cred să reuşeşti, căci tovarăşii mei tot nu vor asculta de d-ta, ci toţi, până la unul, se vor apăra cu îndârjire, răzbunând moartea noastră. Cu toate astea, trebuie să-ţi mărturisesc pe faţă că felul d-tale de a fi îmi place, căci este neobişnuit şi deoarece noi suntem mari amatori de lucruri neobişnuite, îţi vom sta în ajutor cu dragă inimă. Dar vreau să ştii că nu ameninţările d-tale ma hotărâse la asta.

— Ştiu, domnule căpitan, zise lordul. Ca să fiu sincer, trebuie să-ţi mărturisesc că am nădăjduit că dorul dv. de aventură îmi va fi un aliat mai preţios decât revolverul acesta pe care-l am în mână. Mă bucur că-mi iertaţi necuviinţa şi sper că vom deveni buni prieteni. Planul meu, pentru înfăptuirea căruia vă cer concursul, vă va fi, desigur, pe plac, în special fiului d-tale, despre care se ştie că porneşte cu voie bună în cele mai primejdioase aventuri.

Lordul îşi vâri revolverul în buzunar, apoi îi întinse căpitanului şi lui George mâna, pe care aceştia o strânseră cu căldură. Apoi tânărul întrebă cuprins de curiozitate:

— Domnule Clive, cred că acum am putea afla care e planul d-tale. Eu nădăjduiesc că va fi ceva foarte interesant.

— Fără îndoială, răspunse lordul. Interesant, dar şi foarte primejdios în acelaşi timp. Asta în orice caz. Ca să fiu scurt, vă voi spune că e vorba de regăsirea şi salvarea unei fetiţe care a fost răpită acum trei ani de lângă tatăl ei. E Maud Graves, fiica prietenului meu. Lord Graves, guvernatorul insulelor Samoa.

— Atunci nu mai încape îndoială că suntem de partea d-tale, zise Farrow, cu grabă. Ai vreo idee unde se află copilul?

— Da, aşa cred cel puţin. Prietenul meu avea o guvernantă cu numele de Matu, o băştinaşă de pe insula Savii, dar acolo n-am putut da de ea. Matu era logodită cu un băştinaş, anume Temato, care îndeplinea slujba de intendent în casa prietenului meu. Ce se-ntâmplă însă? Prietenul meu e un om foarte nervos de felul lui şi aşa s-o făcut că într-o zi l-a luat la bătaie pe Temato, din cauza

unei stricăciuni pe care o făcuse. A doua zi cei doi logodnici au dispărut şi odată cu ei micuţa Maud, unica fiică a prietenului meu.

Asta s-a întâmplat acum trei ani. Fetiţa trebuie să fie astăzi în vârstă de 7 ani. Vă puteţi lesne închipui că am depus toate eforturile ca să regăsim copilul şi prietenul meu, datorită slujbei sale înalte, având la-ndemână toate mijloacele, n-a cruţat nimic – dar în zadar.

— Şi acum crezi că ai găsit o urmă sigură? Întrebă Farrow mirat. Cum e cu putinţă asta?

— E într-adevăr o întâmplare excepţională, nici eu nu ştiu dacă bănuiala mea se va dovedi întemeiată, sau dacă nu cumva m-am înşelat. Prietenului meu nu i-am spus nimic cu privire la observaţia mea, ca să nu trezesc într-unsul o nădejde care mal târziu nu se va împlini. Acum câteva zile am surprins o convorbire între doi băştinaşi, căci cunosc bine limba lor. Unul din băştinaşi venea tocmai de pe o insulă, care s-ar afla la sud-vest de Upoli. Şi spunea prietenului său că acolo în inima desişului ar trăi un trib care are o mică regină albă. Tribul acesta cică ar fi foarte sălbatic şi crud şi e temut de toţi. Spre norocul meu, celălalt băştinaş deveni foarte curios şi ceru să-i descrie cât mai exact locul unde se află insula. Şi astfel pot susţine că ea se găseşte în apropierea insulelor Nina.

— Aha, atunci trebuie să luăm imediat direcţia spre sud, zise Farrow şi făcu semn lui George, care se afla la cârmă. În aceeaşi clipa aproape, vasul făcu un viraj brusc.

— Îţi mulţumesc, domnule căpitan, adăugă lordul, bucuros. Din schimbarea direcţiei pe care ai ordonat-o, văd că te încrezi în povestirea mea şi că eşti dispus să iei parte cu toată energia la salvarea micuţei Maud Graves. Îţi mulţumesc din inimă. Din păcate, n-am putut auzi mai mult din discuţia celor doi băştinaşi, căci s-au îndepărtat şi n-am putut să-i urmăresc fără să le atrag atenţia. Crezi că vom găsi insula cu pricina?

Întrebarea lordului trăda îngrijorarea. Farrow se simţea atras către acest om, care, pentru a-şi ajuta prietenul, nu se dăduse în lături de la o faptă cutezătoare, care ar şi putut avea urmări rele pentru el: pătrunderea pe furiş pe submarin, cu scopul de a-şi asigura concursul marinarilor. De aceea răspunse cu multă bunăvoinţă:

— Domnule Clive, vom găsi insula aceea chiar de va şi nevoie să cutreierăm tot Pacificul. Te admir sincer şi

domnul Graves poate fi mândru că te are ca prieten. Unde te-ai ascuns în timpul nopţii?

Lordul zâmbi, ceea ce dădu chipului său o înfăţişare foarte simpatică.

— M-am furişat pe submarin pe când se cărau pe bord butoaiele cu combustibil. Trebuie să mărturisesc că n-a fost tocmai uşor să găsesc o ascunzătoare bună. Mi-am luat inima în dinţi, însă şi m-am aşezat sub unul din motoarele Diesel. Azi dimineaţă, când s-a făcut schimbul, am ieşit afară, cu băgare de seamă. în spatele omului de la cârmă mi-am dat drumul pe punte, unde m-am aciuat. Trebuie să spun că timonierul nu mă putea observa, căci în primul rând mă pricep să mă mişc fără să fac cel mai mic zgomot – ca unul ce am colindat tot pământul ca vânător pasionat – şi în al doilea rând vasul tocmai avea de trecut printr-un labirint întreg de stânci marine, care cerea întreaga atenţie a timonierului. În felul acesta, sarcina mea nu era prea grea.

— Domnule Clive, îmi placi din ce în ce mai mult, zise Farrow, căci te-ai dovedit un om superior. Mă bucur din inimă că mi-a fost dat să cunosc o persoană care, de fapt, trebuie să-mi fie duşmană, dar care s-a arătat a fi un camarad fără cusur.

Îşi strânseră încă o dată mâna, apoi lordul răspunse:

— Căpitane, regret într-adevăr cât se poate de mult că, din cauza legilor ţârilor noastre, trebuie să ne considerăm duşmani. Te rog. însă ca pentru timpul cât vom fi împreună să nu ţii seamă de lucrul acesta, căci acum suntem camarazi, care avem unul şi acelaşi scop. Nu-mi pot închipui ceva mai frumos decât să izbândim în întreprinderea noastră, readucând părinţilor îndureraţi copilul pierdut. Un lucru pot să-ţi făgăduiesc de pe acum: din fericire, sunt om cu mare trecere în ţara mea şi voi depune toate sforţările ca Anglia să încheie pace cu d-ta. Sună cam caraghios, e drept, dar d-ta eşti într-adevăr o putere, ca să zic aşa, un stat independent. Ca o preţuire a numeroaselor servicii pe care ni le-ai făcut, lucrul nu va fi prea greu, chiar dacă foştii noştri aliaţi se vor împotrivi. Asta ar fi într-adevăr frumos – zise Farrow – am scăpa odată să tot fim urmăriţi ca un vânat, ca nişte fiare sălbatice, deci, la drept vorbind, nu meritäm soarta aceasta.

— Cu greu va izbuti un altul să joace o festă fa fel eu aceea pe care al jucat-o d-ta de curând, când al trecut prin

linia flotei noastre de manevră – zise lordul, zâmbind. A fost ceva minunat, zău aşa! Trebuie s-o mărturisesc, deşi sunt şi eu englez. Prin asta ţi-ai câştigat şi mal mult simpatiile noastre – numai comandantul vasului „Eagle" nu cred să te aibă la inimă.

Farrow râse din toată inima şi răspunse:

— De fapt, îmi pare râu de comandant. Afară de necaz, mai trebuie să îndure şi batjocura.

— Nu, domnule căpitan – răspunse lordul – noi suntem oameni drepţi şi nu-i putem face imputări, căci ştim prea bine că pentru căpitanul Farrow nu există nimic imposibil şi oricare din noi ar fi căzut în cursă. Şi acum, dacă n-ai nimic împotrivă, te-aş ruga să mă prezinţi camarazilor d-tale, căci va trebui să rămânem câtva timp împreună: vom trece, desigur, prin aventuri primejdioase. – Aşa că s-ar cuveni să fim buni camarazi de la început.

— Fireşte, se grăbi să răspundă Farrow. Vino te rog jos, George, ţi-l voi trimite pe Plundow sus şi fii atent dacă se zăreşte cumva vreun vas englez. Căci trebuie să fim cu băgare de seamă, domnule Clive, chiar dacă te afli şi d-ta pe bord.

— Ştiu, răspunse lordul, în vreme ce-şi făcu vânt peste marginea turnului. Acum sunt doar camaradul dv., nu mai sunt englez şi voi fi alături de dv. când va fi nevoie să scăpaţi de urmărirea unul vas de-al nostru.

— Minunat! Exclamă Farrow, zâmbind. Asta e o situaţie cu drept cuvânt originală, şi atât de amuzantă că mă bucur din inimă. Nădăjduiesc că vom izbuti s-o salvăm pe biata fetiţă, căci cred că ne putem bizui pe povestirea băştinaşilor.

— Aşa sper şi eu – zise lordul – deşi nu prea ştiu în ce fel vom proceda. Va trebui doar să cercetăm fiecare insulă în parte din grupul Nina. Nu pierdem prea mult timp din cauza aceasta?

— Cred că problema nu va fi atât de grea precum ne-o închipuim – răspunse Farrow. Ne vom informa pe una din insule asupra tribului care are o regină albă şi vom afla cu siguranţă.

— Ai dreptate, încuviinţă englezul. La asta nici nu m-am gândit. Numai de nu s-ar întâmpla să dăm din primul moment de insula pe care o căutăm, căci în felul acesta sar putea s-avem neplăceri când om porni să luăm informaţii. Mă tem că tribul va deveni foarte primejdios, dându-şi seama că vrem să-i răpim regina.

— Fireşte că trebuie să ne aşteptăm la lupte grele, zise Farrow, dar avem arme cu care ne putem apăra chiar împotriva celui mai sălbatic trib. Îţi voi da şi d-tale câteva din grenadele noastre de mână, care sunt umplute cu un gaz care îi lasă în nesimţire pe duşmani, pentru timp de douăzeci şi patru de ceasuri, fără ca să le dăuneze sănătăţii.

— Ah! Probabil că acesta e gazul cu care i-aţi ameţit pe marinarii de pe submarinul nostru? Întrebă Clive. Şi aia a fost o lovitură măiastră din partea dv.! De altfel, locotenentul Breacks a fost pus în retragere, căci, după părerea tuturor englezilor, nu s-a purtat cum trebuie faţă de d-ta.

— Îmi pare râu de lucrul acesta, zise Farrow. El n-a lucrat decât în interesul patriei sale.

— Ba nu, s-a arătat foarte nerecunoscător, răspunse lordul cu tărie. D-ta l-ai salvat dintr-o situaţie primejdioasă, cu riscul d-tale propriu, ceea ce ar fi trebuit să-l indemne la recunoştinţă. N-a făcut-o, însă. Şi-a meritat, deci, soarta. Dar, să lăsăm asta şi acum te rog să mă prezinţi camarazilor d-tale.

Lordul ţinu să cunoască pe fiecare marinar în parte, pentru fiecare avu cuvinte călduroasa şi plin de entuziasm, ceea ce-i atrasa repede prietenia întregului echipaj.

Îşi câştigase şi încrederea lui Farrow în măsură atât de mare, încât căpitanul îi arată toate instalaţiile „Dox”-ului, datorata genialului inginer Hagen. Şi ceea că-l umplu îndeosebi de uimiră pe lord fură ferestrele de la proră şi cămăruţele prin care scafandrii puteau părăsi submarinul sub apă. Şi când văzu grenadele cu gaze, îi zise lui Farrow:

— Acum îmi dau şi eu seama de ca nu sa poată pune mâna pa d-ta, domnule căpitan. Fireşte că voi păstra tăcerea asupra celor ce am văzut, dar după ca vom fi scăpat cu bine din aventura la care pornim, voi depune toată influenţa mea ca să hotărăsc guvernul englez să retrag ordinul de arestare lansat împotriva d-tale.

— Ţi-aş fi cât se poate de recunoscător dacă vei izbuti, lord Clive, zise căpitanul. Când ne vom putea mişca liberi prin apele acestea, vom fi în măsură să înfăptuim şi mai multe fapte bune. Nu-i deloc plăcut, crede-mă, să fii nevoit s-o iei repede la fugă sau să te afunzi în apă în clipa când se iveşte un vas străin.

— Sunt aproape sigur că voi izbuti, răspunse englezul, calm. Şi, fireşte că voi încerca s-o fac chiar dacă nu vom izbândi în ceea ce întreprindem acum. În primul rând, din convingere, şi în al doilea, pentru bunăvoinţa cu care ai primit să iei parte la salvarea micuţei Maud Graves.

— În cazul acesta, mă voi bucura cu atât mai mult dacă încercarea d-tale va avea succes, domnule Clive, zise Farrow. Te rog să fii încredinţat că voi face totul spre a sprijini planul d-tale, fără să mă gândesc la vreun contra-exemplu. Aşadar, ne-am înţeles.

Acum să schiţăm un plan de război, căci la insulele Nina vom ajunge cam înspre seară. Vom putea afla dacă sunt locuite, căci va trebui să vedem focuri. Fireşte că tribul pe care-l căutăm locuieşte în interiorul unei Insule, în desişul de nepătruns. Dar pentru noi principalul e să avem informaţii cât mai precise despre el, ceea ce putem obţine de la vreun trib care locuieşte pe coasta vreuneia din aceste insule.

— Minunat, dragă căpitane! Exclamă lordul. Al luat-o de la început cum trebuie. Cred că vom ajunge negreşit la ţintă, sunt chiar perfect încredinţat. Dar, pe de altă parte, mai cred că nu e lipsit de primejdie dacă vom căuta să ne informăm, căci sălbaticii de pe aceste insule sunt foarte bănuitori faţă de străini.

— Asta o ştiu şi eu, căci am făcut multe experienţe proaste în această privinţă, zise Farrow. Dar am devenit în schimb foarte prevăzători şi ştim cum trebuie procedat cu aceşti indivizi. Doctorul Bertram al nostru vorbeşte aproape toate dialectele de pe aici, ceea ce ne uşurează simţitor sarcina.

— Da, asta e foarte important, zise lordul. Acum sunt într-adevăr foarte curios ce ne va aduce seara.

În timpul călătoriei spre sud, lordul îl distră pe căpitan, George şi ofiţeri cu povestirile sale asupra vânătorilor la care luase parte în toate regiunile globului pământesc. Şi astfel vremea trecu atât de repede, încât toţi rămaseră uimiţi când observară că întunericul se va lăsa în curând.

Departe în zare se iviră puncte întunecate care nu erau decât insulele din grupul Nina.

II.
CĂPETENIA SAVA.

FARROW DĂDU ORDIN IMEDIAT să se micşoreze viteza motoarelor. Sălbaticii care locuiau pe aceste insule au ochi foarte ageri şi nu trebuia ca ei să observe submarinul înainte de vreme şi să se ascundă în desiş, lăsând satele goale în urma lor.

Vor aştepta în larg până se va lăsa întunericul şi de abia pe urmă se vor apropia de insule. Mai era o jumătate de ceas până atunci şi în cele din urmă căpitanul opri motoarele cu totul.

Farrow, George şi Rindow examinară prin ocheanele lor puternice insulele îndepărtate, dar nu putură descoperi nici un semn de viaţă.

— Ciudat! Zise căpitanul. Mă aşteptasem să vedem fum de focuri. Dar se poate ca băştinaşii să întrebuinţeze lemne uscate de tot, care nu fac fum aproape deloc. Trebuie, deci, să aşteptam întunericul, când vom vedea, poate, lumina locurilor.

— Şi cred că cele mal multe sate se vor şi aflând pe partea de sud o acestor insule, răspunse lordul. Coastele de nord sunt prea expuse furtunilor puternice.

— Aşa e, la asta nu m-am prea gândit, încuviinţă Farrow. Dar înainte de a se lăsa întunericul nu ne putem apropia. Încă un sfert de ceas şi putem porni înainte.

Aceste cincisprezece minute trecură anevoie, căci toţi erau stăpâniţi de nerăbdare. În cele din urmă, perdeaua nopţii se lăsă peste fire şi imediat Farrow dădu comanda să se pornească motoarele încetişor.

Fără nici un zgomot, submarinul se apropia de prima insulă care zăcea cufundată în linişte şi întuneric. După ce vasul trecu de coasta de apus, căpitanul dădu brusc comanda de oprire o motoarelor, căci, după cum se aşteptase, pe coasta de sud a insulei luceau câteva focuri de lagăr. Acolo era, aşadar, un sat şi principalul lucru era acum să se pună în legătură cu sălbaticii – bănuitori de felul lor.

— Vom porni cu bărcile de aluminiu, îi zise căpitanul lordului. Nu vreau să mă apropii cu submarinul prea mult de insule, căci bănuiesc că sunt stânci pe aici. Aş vrea să-i spionez puţin pe sălbatici, înainte de a mă arăta în faţa lor. Te pomeneşti că e chior tribul pe care-l căutăm, căci uneori întâmplarea face adevărate minuni.

— Şi ce-ai de gând să faci dacă va fi aşa? Întrebă lordul curios. Vom ataca imediat tribul?

— Dacă mă voi fi încredinţat că fata răpită se află acolo, voi încerca mai întâi s-o răpesc prin viclenie; dacă însă nu voi izbuti în felul acesta, atunci va trebui să ne folosim de grenadele cu gaze. De aceea nu vreau să debarc în locul unde se află satul, ci ceva mai la o parte, apoi ne vom strecura prin desiş.

— Minunat, aşa aventură îmi place! Exclamă Clive cu însufleţire. Asta mă interesează mai mult decât o vânătoare de fiare sălbatice. O să te rog să mă iei şi pe mine cu d-ta, domnule căpitan.

— Fireşte, dragă domnule Clive. Răspunse Farrow cu grabă. D-ta eşti doar persoana de căpetenie în cazul de faţă. Aşa, acum vom aduce trei bărci pe punte şi le vom monta, ca să putem lua destul camarazi cu noi şi să ţinem piept unui eventual atac al sălbaticilor.

Farrow dădu comenzile trebuincioase: imediat fură aduse pe punte piesele a trei bărci şi montate la repezeală.

— Desigur că şi acestea sunt inventate de faimosul dv. inginer Hagen! Zise lordul.

— Da, răspunse Farrow, încetişor. Hagen a construit bărcile, dar în curând va trebui să facem altele, căci ni s-au prăpădit câteva până acum. De îndată ce vom fi ajuns în ascunzătoarea noastră, vom începe cu fabricaţia.

— Hm... toţi bănuiesc că aveţi pe undeva aici o ascunzătoare sigură, zise lordul. Desigur că nu-mi vei spune unde se află, deşi eu nu voi vorbi niciodată despre ea. Îmi închipui, însă că e foarte interesantă.

— Aşa şi e, zise Farrow. Şi nădăjduiesc că nimeni nu va putea ajunge acolo. Poate rămânem mai mult timp împreună şi atunci te voi lua cu plăcere să ţi-o arăt.

— Ah! Asta ar fi minunat! exclamă englezul, vesel. Dragă căpitane, te rog chiar din suflet să mă iei. Timp va fi, căci dacă o vom elibera pe fetiţa, mă vei putea duce cu dânsa la Apia, unde vom aştepta o zi şi în vremea asta eu voi face toate demersurile trebuincioase pe lângă guvernul meu ca să fie retras ordinul de urmărire împotriva d-tale. Aş vrea să fac cu d-ta câteva călătorii, apoi mă vei debarca în vreun port oarecare.

— De ce nu? Cu dragă inimă, încuviinţă Farrow. Dar înainte de toate trebuie s-o regăsim pe fetiţa şi s-o salvăm. Acum vom trage la sorţi zece marinari, care vor merge cu noi în două bărci. În prima barcă vom merge noi doi, George, doctorul Bertram şi Petre Uriaşul.< Voi dispune

să ţi se dea două grenade cu gaze, poate s-avem nevoie de ele.

Tragerea la sorţi se îndeplini repede. Cele trei bărci fură puse pe apă şi marinarii se urcară în ele fără să facă cel mal uşor zgomot.

Petre vâsli cel dintâi cu putere spre insulă şi urmând ordinul căpitanului, se-ndrepte spre un loc care se afla la vreo şaizeci de metri de unul din focurile de lagăr.

Camarazii priviră cu încordare spre ţărmul care se apropia tot mai mult. Văzură acum făpturi care stăteau pe lângă focuri sau se mişcau printre ele. Erau sălbatici pe jumătate goi, în general indivizi înalţi şi voinici. Căpitanul zise încetişor doctorului Bertram:

— După cât pot vedea eu, sunt polinezieni. Cred că d-ta te vei putea înţelege cu ei. Nu?

— Fireşte, vorbesc şi pricep doar cele mai multe dialecte, răspunse Bertram. Să-i strig de aici, sau mai bine să ne furişăm până la ei?

— Trebuie să stabilim mai întâi dacă nu sunt cumva din tribul care a răpit-o pe micuţa Graves, zise Farrow. Asta ar fi un mare noroc, într-adevăr.

— Hm... ar fi atât de mare norocul acesta încât nici nu îndrăznesc să cred în el, şopti lordul Clive. Au trecut trei ani de când a fost răpită şi acum s-o găsim din primul moment? Prea ar fi de tot să se întâmple aşa. Şi apoi, trebuie să mărturisesc sincer că nici n-aş vrea să meargă atât de repede lucrurile, căci aş dori să întâmpin aventuri în toată regula alături de dv. – cu toate că ar fi în interesul bietei fetiţe s-o regăsim şi s-o eliberăm cât mai curând.

— Vom face noi şi treaba asta, zise Farrow plin de nădejde. Vom cerceta toate insulele de pe aici, până când vom da de tribul cu micuţa regina alba. Aşa, Petre, priponeşte bine barca de un trunchi – şopti el Uriaşului, care-şi mânase barca lângă un tufiş, ale cărui ramuri atârnau deasupra apei. Ah! Asta-i minunat, aici pare să fie o potecă, pe care sper să putem înainta fără să facem zgomot.

Într-adevăr, lângă tufiş se zărea nelămurit o deschizătură întunecata în desiş. George sări cel dintâi pe uscat, căci era nerăbdător să înceapă aventura.

— George, să n-o iei iar razna! Îl preveni Farrow. Vei aştepta până vom fi cu toţii pe uscat.

Neavând încotro, tânărul trebui să-i dea ascultare, căci ştia că tatăl său nu glumea când îi nesocotea poruncile.

Era într-adevăr o potecă îngustă, care ducea în desiş şi George îşi dădu seama imediat pentru ce fusese făcut drumeagul acesta. Spre stânga se întindea o plajă îngustă, albă, pe care el zări un număr mare de broaşte ţestoase. Sălbaticii îşi luau de aici animalele cu carnea gustoasa sau ouăle lor.

Pe cât era de plăcută descoperirea acestei poteci – prin faptul că-i scutea pe tovarăşii de muncă de a-şi croi un drum – pe atât era de primejdioasă împrejurarea, căci se puteau aştepta să dea tocmai acum peste niscaiva sălbatici. Veniţi să prindă broaşte ţestoase.

George împărtăşi în şoaptă tatălui său bănuiala lui.

— Ai dreptate – încuviinţă căpitanul – trebuie să ne grăbim, pentru a evita o întâlnire nedorită, care ne-ar putea strica toate socotelile. Înainta, tovarăşi, revolverele pregătite şi feriţi-vă să faceţi zgomot!

George apucase să intre pe potecă. În felul acesta, el se pusese în fruntea convoiului şi căpitanul nu mai zise nimic ci-l urmă atât de aproape, încât îl avea mereu sub ochi.

În cea mal mare linişte, mica trupă străbătu poteca întunecoasă. Aici în desiş domnea o beznă de nepătruns şi trebuiau să pipăie cu mâna stângă tufele din stânga şi dreapta lor, în vreme ce în dreapta ţineau revolverul pregătit.

Deodată George râmase locului, căci în mod instinctiv simţi că se apropie de el un om. De fapt, nu auzi nici un zgomot suspect, dar o bănuială pusese brusc stăpânire pe el şi-l sili să se oprească.

Cel din urmă se opriră şi ei, fără voie, căci era de-ajuns ca unul să stea în loc, pentru ca să le închidă drumul. Nimeni nu întrebă ce s-a întâmplat, căci îţi dădeau seamă că se petrecuse ceva deosebit, ceea ce impunea în primul rând să rămână liniştiţi.

Farrow, care venea imediat după George, se aplecă puţin peste umărul acestuia şi-şi încordă auzul.

Şi tatăl şi fiul auziră acum un zgomot, care n-ar şi atras atenţia unul necunoscător al desişurilor sălbatice – era un plescăit uşor, care le dădu îndată de înţeles că un om desculţ călcase într-o băltoacă de pe potecă.

Pământul acesteia era foarte umed, probabil că de curând căzuse o ploaie tropicală, care străbătuse până şi prin frunzişul des al copacilor înalţi.

George apucă revolverul de ţeavă. Nu trebuia să tragă, căci în felul acesta ar şi alarmat întreg satul sălbaticilor. Dacă băştinaşul acela – care se ducea probabil la plajă să caute broaşte ţestoase – îi va ieşi în faţă, îl va culca la pământ cu o lovitură în cap.

Trecu un minut într-o încordare neînchipuită – toţi ştiau că îi ameninţă o primejdie, dar nu-şi dădeau seama ce poate să fie.

George simţi deodată un trup omenesc izbindu-se de mâna-i stângă, pe care o ţinea întinsă. Se năpusti imediat înainte pentru a-l înhăţa pe potrivnicul necunoscut, acesta însă părea să fie mai dibaci decât crezuse tânărul, căci se dădu îndărăt cu iuţeala fulgerului.

Dar nici George nu se dădu bătut. El ştia că plutea acum într-o primejdie mare. Că duşmanul va porni la atac. De aceea se aruncă imediat îndărăt, se izbi cu putere de tatăl său, dar simţi trecându-l pe lângă obraz o lovitură violentă, care nimeri cu zgomot în pământ.

Atunci sări iar înainte, căci bănui că potrivnicul său fusese azvârlit peste cap de lovitura care dăduse greş, ceea ce însemna că acum era cel mai nimerit prilej să-l înhaţe. Şi, într-adevăr, îl apucă de părul lui lung, ridică repede revolverul să lovească, dar în clipa aceea necunoscutul strigă într-o englezească stricată:

— Sahib. Sava bun, nu vreo face rău la voi.

— Stai! Strigă şi lordul Clive, speriat şi uimit în acelaşi timp. Acesta e căpetenia Sava. ÎI cunosc foarte bine, domnule căpitan şi sunt încredinţat că ne va veni în ajutor.

III.
TRIBUL MALLI.

— OH! SAHIB LORD CLIVE! Exclamă căpetenia, vesel. Eu foarte mulţumit.

— Înainte! Zise englezul. Să mergem în sat. Asta e într-adevăr o întâmplare minunată, dragă căpitane; pe Sava l-am cunoscut în Australia în urmă cu ani de zile. Mi-a fost un tovarăş credincios şi viteaz într-o expediţie foarte grea pe care am întreprins-o în interiorul ţării. Vom avea un sprijin preţios într-unsul.

— Foarte bine! Zise căpitanul. Dar e într-adevăr atât de viteaz? De ce a ţipat atunci ca o muiere când George l-a înhăţat?

— Hm... asta m-a surprins şi pe mine, răspunse lordul. M-aş şi aşteptat mai curând să-l dea gata repede pe George al d-tale. Dar las că ne va lămuri el de ce a făcut-o. Atât vă pot spune că înainte vreme a fost cu adevărat un om viteaz şi neînfricoşat.

Nu trecu mult şi tovarăşii ajunseră în sat. Sava îi strigă pe supuşii săi care veniră imediat şi-i înconjurară pe marinari, salutându-i cu plecăciuni. Toţi erau înalţi şi voinici, dar făceau impresia de oameni speriaţi.

Lordul Clive se apropie de căpetenie şi după ce-l măsură câteva clipe din cap până-n picioare, zise:

— Sava, pe vremuri erai doar un om viteaz şi fără frică, nu ţi-a fost teamă de negri australieni şi nici foamea şi setea nu te înspăimântau. Ce s-a întâmplat cu tine?

Căpetenia, care făcea o impresie bună, de om inteligent, privi temător în jurul său, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-l audă cineva, apoi zise încetişor:

— Sahib, lord Clive, oameni din trib Malli vin adesea pe insulă, războinici grozavi, omoară pe toţi.

— Malli? Întrebă doctorul Bertram cu mirare. De ăştia n-am auzit până acum. Cum arată la faţă? Unde locuiesc?

Sava se codi câtva timp cu răspunsul, apoi clătină deodată cu energie copul şi zise:

— Sava nu trebuie vorbeşte, altfel omoară pe el.

— Ei, ia stai niţel, frăţiore, că suntem şi noi pe aici! Zise lordul. Tu ştii doar că atâta vreme cât te afli cu mine eşti în deplină siguranţă. Să poftească indivizii ăia Malli, ne descotorosim noi de ei repede! Aşadar, spune unde locuiesc, Sava?

Căpetenia făcu un gest disperat, apoi răspunse:

— Sahib, lord Clive, Sava nu ştie. Vin şi pleacă pe neaşteptate noaptea, nu ştiu de unde şi încotro.

— Ei bine. Să vină sănătoşi. Cât om fi şi noi pe aici. Spuse lordul. Le venim de hac, n-avea grijă. Totuşi, Sava, tu eşti om umblat şi cred că mi-ai putea fi de folos. Caut un trib care se zice că locuieşte pe una din insulele astea. Tribul acesta are o regină mică, albă. Îi cu...

Lordul Clive îşi rupse vorba, căci Sava se clătină pe spate, chipul se schimonosi de spaimă şi începu să bâlbâie:

— Sa... hib, lord Clive... plecaţi repede, primejdie ma. „mare”... oamenii Malli au regină albă.

— Asta-i minunat! Exclamă englezul vesel. Şi spuneai că ăştia vin câteodată pe aici? Cu atât mai bine. Vom avea poate prilejul să dăm ochi cu ei. Sava. Rămânem deocamdată aici. Ştii că nu trebuie să-ţi fie teamă atâta vreme cât suntem şi noi cu tine. N-aş şi crezut să te fi schimbat atât de mult. Tu, care înainte vreme erai atât de viteaz. De ce sunt atât de fioroşi ăia pe care îl numeşti „Malli”?

— Ei pot omori, fără ca noi să-i vedem, răspunse băştinaşul. Ei pot fi aici, iar noi nu ştim de asta.

Şi spunând acestea, îndreptă o privire speriată spre tufişuri, care înconjurau de jur-împrejur luminişul întins. De fapt, era lesne pentru un duşman să se strecoare până în sat, căci avea pretutindeni acoperire.

— Sava, tu te pricepi doar şi la luptă, ai dovedit-o pe vremuri în Australia, zise lordul cu imputare. De ce n-ai încercat să-l ucideţi pe Malli aceia, când v-au atacat?

— El omorât mulţi – răspunse căpetenia – şi pe frate al meu. Noi nu-i putem vedea, ei ne omoară.

— Ei, da. Voi n-aveţi arme, spuse lordul. Cu noi, lucrurile stau altfel şi le va merge râu de tot dacă ne vor ataca. Acum linişteşte-te. Sava, trebuie să ne vi în aju...

Lordul îşi curma vocea în timpul discuţiei dintre englez şi băştinaş. George îşi aruncase privirile în juru-i uitându-se cu interes la colibele sălbaticilor, apoi la desişul îndepărtat, până la care de abia dacă pătrundea lumina focului de lagăr.

Tocmai când se gândea cât de lesne s-ar fi putut ascunde acolo un duşman, i se păru că observă o mişcare uşoară într-o tufă şi închise imediat ochii pe jumătate, pentru ca un eventual duşman să nu poată observa strălucirea lor.

Într-adevăr, nu se înşelase, tufa se mişcă – e drept, cu multă băgare de seamă, dar George văzu totuşi că un trup omenesc se strecura binişor prin frunziş. Dacă era unul din tribul Malli, de care se temea atât de mult Sava?

George trase piedica revolverului. De data asta, nu mai încăpea cruţare, deoarece Sava spusese doar că sălbaticii Malli ucid fără să se lase văzuţi.

Şi aşa se părea că vreo să facă şi omul de acolo, căci George nu-l văzu făptura. Iar mişcarea din tufiş încetă iar, imediat ochii tânărului se obişnuiseră treptat cu întunericul şi acum văzu o pereche de ochi care străluceau ciudat. Apoi izbuti să deosebească şi capul

duşmanului; îl văzu ridicând braţul la gură, zări un obiect lung şi subţire. În clipa următoare îndreptă revolverul şi trase.

Un ţipăt răsunător dovedi că nimerise bine, deşi fusese nevoit să tragă la repezeală.

Fireşte că în tufişuri mai puteau fi ascunşi şi alţi duşmani. Tovarăşii tânărului îşi dădură imediat seamă de asta, căci îşi scoseseră revolverele încă înainte ca să fi răsunat ţipătul de moarte. La o comandă a căpitanului, ar fi slobozit imediat o salvă înspre tufişuri şi prin asta ar fi alungat, desigur, pe ceilalţi duşmani.

Dar Farrow se feri să dea această comandă şi ascultă cu încordare spre desişul din faţă, apoi zise încetişor:

— Nu cred să mai fie pe acolo alţi Malli. Căci ar fi strigat sau s-ar şi mişcat, după ce glonţul a nimerit pe tovarăşul lor. Ne putem duce, deci, fără teamă într-acolo ca să vedem ce e cu individul împuşcat. Nădăjduiesc că e numai rănit şi astfel vom putea afla ceva de la el.

George o luă imediat înainte, dar nimic nu se clinti şi nici individul împuşcat – asupra căruia cădea lumina lămpii de buzunar – nu se mişca. Ceea ce dovedea că glonţul nimerise în plin.

George văzu acum în mina dreaptă a mortului o ţeavă subţire, strălucitoare – şi în aceeaşi clipă simţi o bucurie nespusă că nimerise atât de bine, căci cu această ţeavă de suflat, pe care sălbaticul tocmai voise s-o ducă la buze, ar fi ucis fără îndoială pe unul din tovarăşi.

Acum pricepu George teama lui Sava. Primejdioşii Malli azvârleau în chip nevăzut şi fără zgomot săgeţile otrăvite, apoi dispăreau fără urmă în desişul pe unde veniseră.

— Aha! Ţevi de suflat cu săgeţi otrăvite, zise lordul Clive. Malli ăştia par să fie într-adevăr foarte primejdioşi. Acum îl pricep pe Sava, căci împotriva acestei arme nevăzute nu ajută nici cea mai mare vitejie. Cred, însă că dacă-l vom explica cum stau lucrurile, îşi va recăpăta curajul de altădată. Ah, uite-l că vine! Priveşte aici, Sava, cu asta vă trimit Malli moartea pe care n-o vedeţi venind şi nici n-o bănuiţi.

Li arătă ţeava, prin al cărei capăt de jos trase afară o săgeată mică, al cărei vârf avea o lucire gălbuie în lumina lămpilor de buzunar.

— Vezi tu – urmă lordul – aceşti Malli sunt laşi, el nu cutează să pornească la luptă dreaptă, ci ucid pe furiş. Dar

de unde ştiţi că ucigaşii aceştia se numesc „Malli”?

— Sahib, lord Clive – răspunse căpetenia, răsuflând uşurat – ei omoară mulţi, noi nu-l vedem, apoi strigă: „Noi suntem Malli" Noi nu-i vedem. Odată el strigat: „Noi avem regină albă, noi învingem întotdeauna!”. Sahib, noi nu ştim niciodată când vine moartea.

— Hm, asta e foarte interesant, zise lordul. Aş dori să ştiu numai de ce vin indivizii ăştia pe această insulă şi-i ucid pe supuşii lui Sava? Urmăresc oare să răspândească spaima, pentru ca nimeni să nu cuteze să-i caute?

— Alt motiv nici nu văd, zise Farrow. Altminteri n-ar avea de ce să ucidă pe nişte locuitori care nici nu bănuiesc existenta lor. Părerea mea e că ei se află pe aproape şi caută să înspăimânte tribul lui Sava, numai ca să împiedice să fie descoperiţi. Individul acesta, care avusese de gând să-l omoare pe unul de-ai noştri, trebuie să fi venit cu un kanu şi bine ar fi să-l găsim şi să-l ascundem ca să-i lăsăm pe ceilalţi în credinţa că tovarăşul lor de trib o căzut victima vreunui accident pe mare.

Sava devenise brusc alt om. Acum ştia că Malli nu erau înzestraţi cu puteri supranaturale, ci că ucideau pe furiş, în chip laş. De aceea se grăbi să zică:

— Eu pun oameni caute kanu-ul, trage pe uscat, ascunde bine.

— Tată. Atunci trebuie să punem şi noi sentinele de jur-împrejurul insulei, îşi dădu cu părerea George. Vrem să ştim doar de unde vin ăia din tribul Malli. Altminteri cum am putea da de satul lor? A! Mi-a venit o idee foarte bună. Da, trebuie să fac neapărat asta!

— Stai, băiete, las-o mai domol! Zise Farrow râzând Ce trăsnaie ţi-a dat iar prin cap? Desigur, vreun lucru care te va aduce în mare primejdie. Te cunosc eu destul de bine, George.

— Tată, de data asta ideea mea e într-adevăr foarte bună şi ne poate şi de cel mai mare ajutor, zise George cu însufleţire. Dacă găsim kanu-ul celui ucis, mă voi folosi eu de el dacă tovarăşii săi de trib vor veni să-l caute. Mă voi dezbrăca la piele şi înnegrindu-mă trupul cu pământul umed, nu voi atrage atenţia nimănui. Dacă vor veni kanu-uri cu alţi Malli sarcina voastră va fi să-i alungaţi cu gloanţe, iar eu mă voi lua după ei şi voi afla astfel încotro se-ndreaptă.

— Hm... nu e rea ideea – murmură Farrow îngândurat – dar primejdioasă tot e. Am putea să urmărim cu

submarinul kanu-urile sălbaticilor, ba cred chiar că asta ar fi mai sigur pentru noi.

— Nu. Tată, răspunse George, ar fi, dimpotrivă, foarte nesigur. N-am putea merge decât sub apă şi nu te-aş sfătui deloc s-o faci prin părţile astea necunoscute. Întreprinderea noastră va da greu cu desăvârşire, dacă se va întâmpla să ne împotmolim pe undeva.

— Ai şi tu dreptate – încuviinţă Farrow – dar trebuie să mărturisesc că nu mă lasă inima să-ţi îngădui să porneşti singur după aceşti sălbatici primejdioşi şi vicleni. Trebuie să găsim altă cale.

— Voi merge eu – se oferi imediat lordul Clive – şi de fapt eu am şi dreptul, căci numai în urma stăruinţelor mele aţi pornit la această întreprindere. Afară de asta, e vorba să salvăm doar pe fiica prietenului meu.

— N-are a face, se grăbi să spună George. Ideea a fost a mea şi vreau s-o duc la îndeplinire. în primul rând, însă, trebuie să dăm de kanu-ul sălbaticului.

Cu lămpile aprinse, camarazii pătrunseră în tufişul des. George, care trecu peste trupul celui ucis, găsi o potecă foarte îngustă, tăiată de curând prin desiş. Dădu de veste camarazilor săi despre descoperirea făcută, apoi porni repede în lungul cărării, ferindu-se, însă să facă cel mai mic zgomot, pentru a nu atrage atenţia cuiva.

Poteca ducea de-o curmezişul desişului spre nord-est, cotea apoi puţin şi mergea do acolo drept spre răsărit.

Tânărul ajunse curând pe ţărmul răsăritean şi aici găsi, ascuns, sub o tufă, kanu-ul cu care venise sălbaticul ucis.

Camarazii veniră şi ei în rând, iar George le zise:

— Tată, am presimţirea că vor veni peste puţin timp şi ceilalţi Malli, ca să-l caute pe tovarăşul lor dispărut. Aşadar, îmi voi înnegri puţin trupul, cu ajutorul pământului umed şi lipicios care se află pe aici. Voi va trebui să vă împărţiţi la dreapta şi la stânga acestui golfuleţ şi să trageţi imediat ce îi veţi vedea venind cu kanu-urile. Când o vor lua la goană, mă iau repede după ei şi cred că voi da imediat peste satul în care se află prizonieră biata fetiţă.

— George, să stabileşti numai unde se află insula – zise căpitanul – căci ar fi prea primejdios dacă vei pătrunde după sălbatici în vreun desiş. Asta o vom face pe urmă împreună. Recunosc că planul tău este bun, dar trebuie să-ţi mărturisesc că as vrea mal bine să fiu eu în locul tău.

— Nu, nu, se împotrivi George, asta nu se poate. Ideea e a mea şi eu trebuie s-o aduc la îndeplinire, după cum am mai spus.

Şi fără să mai stea pe gânduri, începu imediat să se dezbrace. Petre îi ajută să-ţi frece trupul cu pământul negru şi umed ţi pielea sa căpătă, într-adevăr, o culoare oacheşă, încât cu greu ar fi putut şi deosebit de un băştinaş, pe întuneric.

Camarazii ascultară cu încordare, ca să surprindă apropierea kanu-urile cu ceilalţi sălbatici, Farrow mai dădu în şoapta comanda să nu tragă decât în aer, ca să-i sperie, căci nu voia să-i ucidă prin surprindere, ci să-i silească să fugă, pentru ca George să se poată lua după el.

Trecu o jumătate de ceas. George începu să îşi piardă răbdarea. în vremea asta, luna se ridicase pe cer şi ajunsese după o perdea mai subţire de nori. Datorită acestui fapt se făcu oarecare lumină, dar nu atâta cât să poată deveni primejdioasă tânărului erou. Pantalonii negri de marinar nu şi-i scosese şi-şi păstrase şi brâul în care îşi avea armele. Numai partea superioară a trupului şi faţa şi le mânjise cu pământul cleios.

Când nerăbdarea sa atinse culmea, pe mare se iviră puncte întunecate, care se apropiau cu repeziciune. George intră imediat în kanu, dar râmase deocamdată sub crengile unei tufe.

Într-adevăr, punctele care se apropiau cu repeziciune erou kanu-uri. Sălbaticii Malli credeau, desigur, că îi înfricoşaseră atât de mult pe cel din tribul Lui Sava, încât nu aveau să se teamă de vreo surpriză pe coasta de răsărit.

— George. Eu pornesc acum ceva mai spre stânga – şopti căpitanul – căci nu trebuie să tragem din spatele tău. Fii cu cea mai mare băgare de seamă, băiete, nu cobori pe uscat, dacă nu vei fi silit la asta de vreo împrejurare cu totul deosebită.

— Voi fi cu ochii în patru, făgădui tânărul.

Apoi îl auzi pe camarazi îndepărtându-se şi începu să observe cu atenţie apropierea kanu-urilor.

Erau şase, fiecare având câte doi sălbatici. Când se aflau Ia vreo cincizeci de metri, răsunară împuşcături.

Aproape în aceeaşi clipă, sălbaticii întoarseră kanu-urile cu grabă, iar George începu să vâslească imediat. Se pricepea şi el să mânuiască lopeţile cu îndemânare şi fără să producă zgomot, dar îţi dădu seama imediat că trebuia să-şi încordeze toate puterile. Depărtarea dintre el spori

chiar, aşa că fu nevoit să facă sforţări şi mai mari, ca să nu-i piardă din ochi.

Deodată, însă tresari speriat, căci din nou detunară împuşcăturile în spatele său, care încetaseră treptat, când sălbaticii îşi întorseseră kanu-urile, luând-o la fugă. Asta însemna că se întâmplase ceva care nu era în program.

Îşi întoarse repede privirea şi spaima lui deveni acum şi mai mare, căci la vreo douăzeci de metri îndărătul lui văzu alte cinci kanu-uri, iar în fiecare din ele se afla câte un om care vâslea din răsputeri. Asta însemna că pe ţărmul răsăritean al insulei stătuseră ascunşi alţi sălbatici, care, speriaţi acum de împuşcături, o luaseră şi ei la goană.

George se afla la mare ananghie, deoarece nu trebuia să rămână în urmă, ca să nu atragă atenţia sălbaticilor ce veneau după el. Se cerea, deci, să vâslească mai departe, fără să scape din ochi nici kanu-urile din faţa lui.

O clipă se gândi sa se prefacă atins de un glonţ, pentru ca să-şi motiveze prin asta faptul că-şi încetinise vâslitul, dar apoi îşi zise imediat că cei din urma îl vor recunoaşte când se vor apropia de el, în dorinţa de a-i veni în ajutor.

Nădăjduia acum că tovarăşii săi vor nimeri kanu-urile şi atunci sălbaticii vor fi nevoiţi să se înapoieze la insula pe care o părăsiseră, căci nu era de gândit să pornească înot pe marea aceasta, deoarece pretutindeni mişunau rechini.

Aruncând din nou o privire îndărăt, văzu cu bucurie că două kanu-uri nu mal vâsleau. Cei dinăuntru se chirciseră, încercând, probabil, să astupe găurile făcute de gloanţe, pentru o împiedica scufundarea lutrelor.

În clipa aceea, luna fu acoperită din nou de un nor des şi se făcu întuneric beznă. Acum camarazii nu mai puteau trage asupra celorlalte trei kanu-uri. Pe de altă parte, George nu mai vedea kanu-urile dinaintea sa şi trebuia, deci, s-aştepte, până când cele trei dindărătul lui se vor fi apropiat. Ba trebuia, poate, chiar să le lase s-o ia înainte, pentru ca apoi să le urmeze, orientându-se după loviturile de vâslă.

Îşi încetini puţin viteza, silindu-se să vâslească fără zgomot.

Dar spre marea lui spaimă băgă de seamă că nu mai auzea nici loviturile de vâslă ale celor care veneau în urmă. Poate că cele trei kanu-uri se opriseră, pentru a

veni în ajutorul celor doi tovarăşi ale căror bărci fuseseră găurite de gloanţe.

George hotărî să meargă liniştit înainte. Cinci minute se scurseră în felul acesta. În cele din urmă, luna apăru iarăşi dintre nori şi tânărul văzu cu mult înaintea lui punctele întunecate ale kanu-urilor.

Întorcând privirea, se înspăimântă, căci în imediata lui apropiere, la distanţe mici, veneau trei kanu-uri. În două din ele se aflau câte doi sălbatici, ceea ce însemna că tovarăşii lor de trib îi scoseseră din bărcile avariate.

Insula era prea departe pentru ca marinarii să mai poată trage bine şi apoi se putea întâmpla să-l nimerească şi pe George. Acum era redus la propriile sale puteri şi trebuia să încerce să scape din situaţia asta primejdioasă.

În primul rând, se cerea să se ferească neapărat ca oamenii din kanu-uri să vorbească cu el, căci nu le ştia limba. Începu să vâslească cu disperare, căutând să se îndepărteze cât mai mult.

IV.
REGINA ALBĂ.

SE ÎNTOARCEA DIN CÂND ÎN CÂND cu iuţeala fulgerului şi vedea cu bucurie că cele trei kanu-uri rămâneau simţitor în urmă. Aşadar, tot avea perspectiva să înainteze destul, încât atunci când va fi descoperit pe care insulă locuieşte tribul Malli, să se poată feri de ei la înapoiere.

Tot vâslind cu putere, zări în cele din urmă ivindu-se la orizont conturul întunecat al unei insule. Kanu-urile din faţă se îndreptau într-acolo, dar George mai trebuia să-i urmărească, până ce se va fi încredinţat că sălbaticii debarcau într-adevăr pe acel petec de pământ. Pe urmă va trebui să găsească un prilej nimerit ca s-o şteargă înapoi, pe furiş.

George era mulţumit cu sine însuşi şi începu imediat să-şi făurească planuri noi. Principalul scop al expediţiei lor era doar s-o salveze pe micuţa fată. Aşadar, dacă tot va fi pe insulă şi va izbuti să rămână neobservat, de ce n-ar încerca s-o răpească. Prin asta i-ar cruţa pe tovarăşii săi de o muncă al cărei rezultat nu se putea întrevedea. Pe de altă parte, asta va fi chiar greu pentru tovarăşii săi, iar fetiţa ar şi primejduită, căci Matu şi Temato, care au răpit-o, o vor ucide repede, pentru a nu fi descoperiţi.

Va debarca, firește, numai dacă va putea face asta în deplină siguranţă şi ştiind sigur că va izbândi în întreprinderea sa. I se putea oferi poate vreun prilej s-o aducă în siguranţă pe mica Maud, fără să se expună la primejdii prea mari.

Cât de surprinşi vor rămâne camarazii când îl vor vedea întorcându-se cu sărmana copilă. Trei ani fusese dispărută şi el o va scoate din captivitatea grozavă, de la prima încercare de a o salva.

Gândul acesta îl înveseli atât de mult pe George, încât începu să vâslească şi mai repede. Se apropiase acum până la vreo optzeci de metri de kanu-uri. Cele dindărătul lui erou la vreo cincizeci de metri numai, iar până la insulă mai era cel puţin jumătate de kilometru.

Aceasta era întinsă şi George era bucuros că se apropiase atât de mult de kanu-urile din faţă, căci nu zări nici o lumină de foc pe ţărmul insulei, care să trădeze existenţa unui sat.

Dacă însă kanu-urile dinaintea lui vor dispărea în umbra ţărmului, va fi foarte greu pentru el să găsească locul de debarcare. George îşi zise că trebuia să fie acolo vreo potecă îngustă şi întortocheată care să ducă de la ţărm la un luminiş, unde se aflau, desigur, colibele Mallilor şi punctul acesta trebuia să-l găsească neapărat.

Insula era acoperită de o vegetaţie bogată şi umbra pădurii dese se întinde şi peste apa mării.

George ar fi dorit să se apropie şi mal mult de kanu-urile dinaintea sa, dar se temea că sălbaticii li vor pune întrebări la care ar fi trebuit să răspunsuri. Ei credeau, desigur, că dânsul e tovarăşul lor, pe care-l trimiseseră să stea la pândă în satul lui Sava. Şi fără îndoială că vor căuta să capete de la el lămuriri asupra celor întâmplate: în primul rând de unde luaseră aşa deodată arme oamenii lui Sava.

Dar se putea şi ca cei cinci sălbatici care se aflau în urma lui să-i şi văzut pe europeni.

La gândul acesta, George fu cuprins de un simţământ de îngrijorare, căci atunci Temato va bănui imediat că albii veniseră încoace numai cu scopul de o găsi pe fetiţa răpită. Şi nu va fi prea târziu atunci când s-ar hotărî să se înapoieze pentru a-i lua pe tovarăşi.

Tatăl său va trebui să-i dea dreptate dacă, ţinând seama de aceste împrejurări, el va debarca pe insulă, pentru a încerca s-o salveze pe fetiţă. Ba îi va face chiar imputări,

dacă nu va fi tăcut astfel. Situaţia se schimbase complet prin aflarea pe insulă a câtorva Malli, care vâsleau acum îndărătul lui.

Stăpânit de gândurile acestea, George mai străbătu o bună distanţă de drum. Insula nu mai era acum decât Ia vreo două sute de metri, iar de sălbaticii din faţă se afla la numai şaptezeci de metri.

Tânărul hotărî să te apropie şi mai mult de el şi începu să vâslească şi mai tare. Astfel izbuti să ajungă Ia numai cincizeci de metri de el. Când kanu-urile lor se făcură nevăzute în umbra ţărmului insulei.

George mai vâsli câtva timp cu putere, dând kanu-ului direcţia mai spre nord. Nu trebuia să se lovească de bărcile dinaintea lui, ci să se ţină deoparte.

În cele din urmă, ajunse în umbra ţărmului. Vâsli încă o bucată spre nord, apoi se întoarse şi opri aproape de tot de ţărm sub ocrotirea ramurilor unui tufiş mare. Din locul acesta putea foarte bine vedea cum cele trei kanu-uri, care veniseră în urma lui, dispăruseră în umbra ţărmului Ia vreo treizeci de metri de el. Nu le pierdu din ochi şi băgă de seamă că ţineau drumul drept înainte, de-a lungul malului.

Acum auzi dintr-acolo zgomote uşoare plescăit de lopeţi, ciocniri de kanu-uri, ceea ce însemna că acolo era debarcaderul.

Trebuia să mai aştepte câtva timp. Apoi va încercă să ajungă neobservat în locul acela. Mai mult ca sigur că sălbaticii puseseră vreo sentinelă acolo, pe acesta va izbuti el însă s-o scoată repede din luptă.

George auzi deodată un strigăt slab. Dar pătrunzător, un nume repetat de câteva ori:

— Tukato... Tukato!

Aşa se numea, deci, Molli-ul pe care-l împuşcase pe insulă. Firește că sălbaticii presupuneau ca el fusese primul care fugise de pe insulă, când se porniseră împuşcăturile.

George se feri să răspundă, după cum era şi logic. Îşi împinse kanu-ul şi mai adânc în tufiş şi privi înaintea lui printre frunze.

Spre uimirea sa, numele nu mai fu strigat – se mai auziră câteva chemări răstite, apoi se făcu tăcere.

Tânărul aşteptă liniştit vreun sfert de ceas, căci tăcerea asta bruscă îi opărea suspectă. Nu-şi putea închipui ca

sălbaticii să treacă cu vederea dispariţia subită a tovarăşului lor.

Dar când tăcerea se prelungi, el îşi spuse că Malli se vor fi dus în sat, lăsând, însă, o sentinelă la debarcader.

Încetişor şi cu băgare de seamă şi împinse kanu-ul afară din ascunzătoare, fără să se folosească de vâsle, ci numai ţinându-se de ramuri. Fireşte. Că-i trebui mult timp ca să străbată cei treizeci de metri până Ia debarcader, căci trebuia să se ferească să facă zgomot.

Din fericire, ochii săi se obişnuiseră cu întunericul care domnea aici, în umbra copacilor. Acum zări în fata lui pete negricioase deasupra apei: erau kanu-urile, înşiruite unul lângă altul. Cu îndemnare George îndreptă barca lui în aşa fel încât să se aşeze de-o latul lângă primul kanu.

Se aplecă apoi imediat, căci în ultima clipă observase că desişul era tăiat aici, pe o lăţime destul de însemnată. În aşa fel încât să lase un gol care îngăduia sălbaticilor să se îmbarce şi să debarce cu uşurinţă.

Aici trebuia să se afle sentinela, dacă băştinaşii puseseră vreuna. De lucrul acesta trebuia să te încredinţeze.

Câteva minute râmase nemişcat. Vicleşugul lui părea să fi reuşit, căci dacă omul de strajă ar fi auzit sau văzut apropierea kanu-ului, ar fi căutat să cerceteze imediat ce rost avea acolo.

Curajosul tânăr ridică cu băgare de seamă capul şi după ce se obişnui din nou cu întunericul înconjurător, descoperi un loc întunecat în tufişuri. Acolo era, aşadar, poteca ce ducea în interiorul insulei, spre satul primejdioşilor Malli în care era ţinută captivă micuţa Maud.

George începu să chibzuiască iarăşi. N-ai fi fost mal bine să se înapoieze ţi să-i aducă pe camarazi? Şi împreună cu ei să dea năvală asupra satului, să-i ameţească pe locuitori cu ajutorul grenadelor cu gaze, pentru ca apoi s-o salveze pe micuţă şi s-o ducă în siguranţă...

Sau să încerce mai curând singur, bazându-se pe mâzgăleala ce şi-o făcuse? Va izbuti oare s-o răpească pe Maud din mijlocul acestor băştinaşi sălbatici.

Da, aşa trebuia să facă. Se târî cu băgare de seamă până la prora kanu-ului, cercetă încă o dată cu privirea desişul apropiat. Apoi, fără să se ridice, se lăsă încetişor pe uscat.

Când simţi nisipul sub el, nu se ridica încă, ci se târî binişor mai departe, spre desiş. Când îi dădu deodată în gând că, în felul acesta, ar putea juca rolul unul om grav rănit. Dacă acum va şi descoperit de o sentinelă, aceasta va presupune că Tukato fusese rânit de gloanţe şi ajunsese cu întârziere la debarcader.

Şi într-adevăr, când fu la vreo zece metri de desiş, o făptură înaltă şi negricioasă se ivi brusc din frunziş şi strigă:

— Tukato!

George gemu slab, ca şi cum nu mai putea vorbi, dar sentinela păru să priceapă cum stau lucrurile, căci se apropie repede şi se aplecă peste tânăr, copleşindu-l cu întrebări, pe care eroul nostru firește că nu le înţelese.

Sălbaticul, însă amuţi... căci George se răsuci pe spate, apoi ridică mâna stângă şi strânse ca într-un cleşte beregata duşmanului său, pe când cu dreapta îl pocni de două ori în tâmplă cu patul revolverului său.

Trupul vânjos al Malli-ului se prăbuşi deasupra lui, se zvârcoli câteva clipe încă, apoi râmase nemişcat. George îl azvârli de pe el, apoi se ridică respirând uşurat. Prima şi, desigur, cea mai însemnata piedică fusese înlăturată.

După obiceiul marinăresc, avea şi el în buzunarul pantalonului un ghem cu sfoară subţire, dar trainică. Cu aceasta, îl legă pe leşinat, îl smulse apoi şorţul din jurul şoldurilor şi făcându-l căluş i-l vâri în gură.

Ţări pe urmă trupul voinic până la marginea desişului şi-l ascunse acolo sub ramurile aplecate ale unor copaci.

Acum începu să păşească de-a lungul potecii înguste, ţinând în mâna stângă lampa de buzunar, iar în dreapta revolverul.

După cum bănuise de la început, poteca şerpuia făcând coturi prin desiş. Focurile de lagăr ale satului nu puteau şi zărite, deci, dinspre mare şi asta dovedea cot de primejdioşi sunt indivizii din tribul Malli.

Timp de vreo cinci minute. George înainta mereu şi ochii săi se obişnuiseră într-atât cu întunericul care domnea sub copacii deşi, încât putea deosebi obiecte care se aflau la câţiva paşi de el.

Deodată rămase locului. Nu putea vedea încă nimic, dar simţise miros de fum. Se afla. Desigur, aproape de tot de sat şi faptul acesta trebuia să-l îndemne să fie cu băgare de seamă, căci nu era exclus ca vicleanul Temato să şi pus şi pe aici vreo strajă.

Cu auzul încordat la culme. George înaintă pas cu pas. Ştia că atât el cât şi micuţa Maud vor fi pierduţi cu desăvârşire dacă va fi descoperit de sălbatici.

Ajunse acum la un tufiş foarte mare şi des care părea să închidă poteca dar George văzu că ea făcea un cot spre dreapta.

Glasuri omeneşti îi izbiră auzul. O voce adâncă, sonoră, se auzi tânărul nu putu însă pricepe cuvintele. Probabil că ţinea vreo cuvântare căpetenia. Poate că le cerea supuşilor săi să atace insula pe care se afla satul lui Sava şi să-l ucidă pe străinii aflaţi acolo.

Căci, atunci când sălbaticul tăcu, se auziră strigăte de aprobare, în privinţa cărora nu se putea înşela nici chiar un om care nu cunoaşte limba.

Căpetenia luă din nou cuvântul şi de data aceasta George îşi încleştă degetele pe mânerul revolverului său, căci o voce agitată de copil rosti în limbo engleză:

— Matu, du-mă acasă! Vreau să merg la mămica şi la tăticul.

Mica Maud Graves nu-şi uitase, deci, casa părintească, deşi trăise trei ani încheiaţi printre sălbatici. Nici limba nu şi-o uitase – poate că necredincioasa dădacă se căise de fapta ei şi îi vorbea tot în limba maternă, căci acum se auzi un alt glas femeiesc, zicând cu blândeţe într-o englezească aproape fără cusur:

— Maud, de ce nu-ţi place aici? Îţi este doar îngăduit să faci tot ce poftești. Nu eşti tu oare regina acestor bărbaţi voinici şi viteji?

— Vreau să mă duc acasă! Stărui micuţa, cu încăpăţânare.

Lui George i se luă o piatra de pe inimă. El se temuse că fetiţa ar fi refuzat, poate, să-l urmeze, că uitase de viaţa dinainte şi îşi însuşise cu totul moravurile sălbaticilor.

Şi acum auzea, spre marea lui uşurare, că micuţa n-avea dorinţă mai fierbinte decât să se înapoieze la casa părintească. Mai rămânea numai să găsească un moment prielnic ca s-o poată scoate din sat, pe nesimţite.

Căpetenia vorbi din nou, se auziră exclamaţii de împotrivire, dar deodată răsună iarăşi glasul femeii, pe care George o bănuia că e Matu, dădaca:

— Maud, pe insula lui Sava sunt oameni albi, bărbaţi din rasa ta. Temato crede că ei vor să te elibereze şi acum a propus tribului ca să fii luată de aici. Vor să te ducă la

răutăciosul vrăjitor Kolavi... Oh! El te va ucide, te urăşte pentru că eşti regina tribului...

V.
O SALVARE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

GEORGE TRESĂRI MULŢUMIT. Făcuse bine, deci, lăsându-se îndemnat de bănuiala ce o avea, debarcând pe insulă. Dacă s-ar fi înapoiat ca să-l aducă pe tovarăşii, ar fi ajuns prea târziu. Micuţa ar şi fost înlăturată în vremea asta şi nimeni n-ar fi putut dovedi crima Malli-lor.

— Matu, spune-i tu lui Temato că vreau să mă duc acasă, zise iar Maud cu hotărâre. Nu-l iubesc pe bătrânul vrăjitor. Să domnească el dacă vrea!

— Oh! Maud, totul e degeaba, oamenii vor aşa, zise Matu aproape plângând, ei se simt ameninţaţi de albii de pe insula lui Sava. Te învinovăţesc pe tine de faptul că s-au ivit ei acolo. Sărmană Maud, de ce te-am adus aici!

Căpetenia vorbi din nou şi de data asta vorbele sale fură întâmpinate cu exclamaţii de bucurie. Matu strigă iritată câteva cuvinte, dar fu întreruptă imediat de căpetenie.

— Maud, du-te în coliba ta! Zise acum Matu, plângând cu hohote. ÎI cheamă pe Kolavi din desiş. Sărăcuţa de tine... vrăjitorul o să vină îndată şi atunci soarta ta va fi pecetluită.

Acum era momentul să intervină George. Cu multă băgare de seamă se târî pe potecă, apoi putu să cuprindă cu privirea luminişul, întins, unde se aflau colibele Malli-lor.

Câteva focuri de lagăr aruncau o lumină îndestulătoare ca să poată recunoaşte totul. Văzu că sălbaticii erau mai toţi oameni înalţi, voinici, întrecuţi însă de unul care stătea cu spatele la George. Acesta trebuia să fie căpetenia Temato, căci în clipa aceea arăta cu braţul întins spre o colibă mare, care se afla în mijlocul luminişului.

George mai văzu că o tânără sălbatică ducea de mână o fetiţă spre colibă. Fetiţa era îmbrăcată şi ea ca şi ceilalţi, braţele şi picioarele ei goale erau pârlite de soare, dar George recunoscu imediat că era o europeană. Mica Maud Graves, care trăia de trei ani în mijlocul acestor sălbatici.

Căpetenia Temato strigă iar câteva cuvinte, iar drept urmare, cei mai mulţi băştinaşi se întoarseră, străbătură în goană luminişul şi se făcură nevăzuţi printre copaci. Se duceau, desigur, să-l aducă pe bătrânul vrăjitor căruia îi va fi predată nenorocita copilă.

George începu să chibzuiască ce avea de făcut. Trebuia să încerce neapărat s-o salveze pe fată, înainte ca vrăjitorul să sosească. Dar îşi dădu seama imediat că asta ar fi cu neputinţă, căci sălbaticii se aşezaseră acum în jurul colibei celei mari, în care intrase Matu cu Maud.

Aşa că nu putea să intre neobservat. Pentru a o elibera. Trebuia să se folosească de vreo şiretenie ca i-o scoată din mâinile acestor oameni fioroşi.

Din nefericire, n-avea la el decât două grenade cu gaze, care nu erau de-ajuns pentru a împrăştia gazul asupra întregului luminiş. Trebuia, deci, să le păstreze pentru cazul extrem.

Atunci îi veni o idee bună. Temato voia să atace insula lui Sava după cum aflase. Acolo va fi primit cum se cuvine de camarazi, chiar dacă George nu-i va înştiinţa dinainte. Ba, poate chiar că submarinul se şi afla pe drum, căci tovarăşii stabiliseră doar direcţia în care dispăruseră kanu-urile.

Bătrânul vrăjitor, pe de altă parte, va lua cu siguranţă pe fetiţă cu el în desiş, pentru a o ucide acolo, în coliba lui, ca apoi s-o dosească. Aici era singura posibilitate pentru George de a încerca cu succes eliberarea ei.

În acest scop, însă, trebuia să străbată neapărat luminişul. Bătrânul Kolavi era adus dinspre răsărit, aşa dar avea să dispară tot într-acolo cu mica Maud. Trebuia să existe o potecuţă care ducea la coliba lui din mijlocul desişului.

Tânărul examină cu băgare de seamă luminişul şi recunoscu îndată, cu bucurie, că nu era lucru greu să meargă pe marginea lui fără să fie văzut. Lumina locurilor nu ajungea atât de departe ca să se poată recunoaşte tufişurile. Apoi atenţia Malli-lor era îndreptată asupra colibei celei mari, în care se afla „Regina albă”.

George ieşi repede de pe potecă şi ţinu aproape de tufele care mărgineau luminişul şi furişă repede de-a lungul lor. Firește că în tot timpul acesta nu-l slăbi din ochi pe sălbatici, dar văzu cu mulţumire că nici unul din ei nu-şi întorcea privirea, aţintită asupra colibei.

Numai prima parte a drumului său era într-adevăr primejdioasă, dar pe urmă era apărat de celelalte colibe, care se aflau toate în mijlocul luminişului. Acum putea să meargă chiar mai repede, fără să facă zgomot însă.

Trecură rece minute până să fi înconjurat luminişul, apoi se vâri repede într-un tufiş des, căci la cel mult zece paşi de el se iviră brusc sălbaticii care porniseră la drum în urma poruncii Lui Temato.

Alergau grăbiţi, fără să se uite la dreapta sau la stânga şi George nu putu să descopere printre ei nici o făptură suspectă, de aceea aşteptă liniştit în ascunzătoarea sa. Deodată, însă. Tresări speriat, deşi se aşteptase la ceva asemănător.

Din desiş venea încetişor un individ cu o înfăţişare grozavă, un sălbatic cu păr alb, mic de statură şi încovoiat. Făcea impresia unei maimuţe, cu braţele-i nemăsurat de lungi şi eu mişcările ciudate pe care le făcea mergând.

Era împodobit cu tot soiul de obiecte, ca mai toţi vrăjitorii triburilor sălbatice: piei de şopârle, broaşte uscate, păianjeni enormi, oase şi alte lucruri dintr-acestea.

George pricepu de ce sălbaticii care se duseseră să-l cheme o luaseră atât de mult înaintea lui: desigur că nu cutezaseră să se apropie de colibă şi-l strigaseră de la distantă.

Tânărul îşi dădu seama că acum avea cel mal bun prilej să facă pregătirile pentru eliberarea sărmanei Maud. Trebuia să intre pe poteca pe care venise vrăjitorul, apoi trebuia să-l facă nevătămător chiar în drum. Sau să-l aştepte în colibă.

Se strecură repede mai departe, până dădu de deschizătura îngustă din care ieşise bătrânul. Merse o bucată scurtă de potecă, dar îşi dădu seama că drumeagul acesta era prea strâmt şi neprielnic pentru o luptă.

Aşadar, nu-i rămânea decât să meargă la colibă: înainte însă de a face asta, voia să se încredinţeze dacă Kolavi aducea într-adevăr cu el fetiţa. Poate că voia s-o sugrume chiar în fata colibei şi atunci tânărul trebuia să împiedice crima prin câteva gloanţe bine ţintite, sau cu ajutorul grenadelor cu gaze.

Merse repede înainte până putu cuprinde cu privirea luminişul şi atunci văzu că Matu tocmai scotea afară din colibă pe micuţa Maud. Fiorosul vrăjitor întinse braţele

lui lungi de maimuţă spre biata făptură, care se dădu îndărăt scoţând un ţipăt.

Matu o strânse pe fetiţă la piept şi se întoarse înfuriată spre căpetenie... Probabil că voia s-o apere pe Maud cu propria ei viaţă. Ceea ce se şi întâmplă – înainte chiar ca George să-şi dea măcar seama de ceea ce te petrece, sau să poată împiedica faptul.

Temato stătea foarte liniştit şi ascultă câtva timp ce-i spunea Matu. Apoi ridică deodată braţul şi făcu o mişcare ciudată cu mâna. Fireşte că George nu pricepea însemnătatea acestui gest. Dar auzi că Matu scoase un ţipăt ascuţit şi-şi puse mâinile în jurul gâtului, de parcă ar şi vrut să împiedice să fie gâtuit.

În clipa următoare, însă, se şi clătină pe picioare, apoi se prăbuşi la pământ ca izbită de o lovitură năprasnică. Şi acum George văzu că un Malli, care stătea în spatele căpeteniei, îşi lua de la gură ţeava de suflat.

Nefericita Matu plătise scump fapta ei de acum trei ani. Mica Maud râmase câteva clipe ca încremenită, apoi scoase un ţipăt de spaimă şi se aruncă asupra făpturii neînsufleţite, dându-şi seama, probabil, că singurul suflet care-i mai dorea binele dispăruse.

Vrăjitorul se apropie repede, îşi întinse braţele lui lungi şi o înhăţă pe copilă. Cu putere de uriaş, ridică trupul gingaş, îşi apăsă mâna stângă pe gura micuţei, care ţipa mereu, apoi se-ndrepte spre poteca la începutul căreia se afle George.

Tânărul se întoarse imediat şi începu să alerge de-a lungul potecii. Acum ştia că Kolavi o va ucide pe Maud de-abia când va fi cu ea în colibă. Trebuia, deci, i-o ia înaintea vrăjitorului, spre a cerceta coliba, căci nu era exclus ca dânsul să şi aşezat acolo vreo capcană, care i-ar fi putut deveni fatală.

Pe dibuite, George înaintă timp de vreo cinci minute, apoi ajunse într-un mic luminiş, unde ardea un foc slab. La lumina acestuia, văzu o colibă mărişoară care, la fel ca stăpânul ei, era împodobită cu cele mai ciudate obiecte.

Privi câteva clipe în jurul său, apoi hotărî că e mai bina să nu intre în colibă, ci sa se posteze la capătul potecii; căci acolo îl putea dobori pe vrăjitor cu o lovitură puternică.

Se lipi de un trunchi de copac, ţinând în mâna dreaptă revolverul, iar în stânga pumnalul dăruit de Sanja.

În curând îl auzi venind pe bătrânul vrăjitor, care scotea strigăte ciudate de triumf, căci, după trei ani de zile, sosise în sfârşit ziua răzbunării.

George simţi o furie grozavă punând stăpânire pe el. Ce ar fi indurat nefericita copilă, dacă n-ar fi fost el aici s-o salveze!

Kolavi se apropia tot mai mult. George se aplecă gata să se repeadă. Voia să-l lase pe vrăjitor s-o ia înainte cu câţiva paşi, apoi să sară asupra lui şi să-l izbească în tâmplă cu patul revolverului, înainte ca el să se poată întoarce.

De la capătul potecii răsună acum râsul triumfător al bătrânului. George se vâri ceva mai adânc în tufiş, se aplecă şi mai mult, încordându-şi toţi muşchii.

Făptura lui Kolavi ieşi acum de pe potecă. Micuţa Maud se zbătea mereu cu îndârjire, dar era neputincioasa în braţele ca de maimuţă ale sălbaticului.

Sosise clipa hotărâtoare. George se repezi, dar se încurcă în nişte mărăcini, căzu, se ridică repede. Aceste câteva clipe fură însă îndeajuns pentru bătrân ca să se întoarcă cu iuţeala fulgerului.

Când tânărul se năpusti acum înainte, mai văzu tocmai la vreme braţul grozav al lui Kolavi repezindu-se cu putere. Ar fi fost pierdut dacă lovitura l-ar fi nimerit, aşa, însă, izbuti chiar în ultima clipă să sară Ia o parte.

Din cauza loviturii care dăduse greş, Kolavi se clătină şi prilejul acesta fu folosit de George. Cu o mişcare fulgerătoare, îl pocni în tâmplă pe vrăjitor cu patul revolverului.

Oricare altul s-or fi prăbuşit la pământ în urma acestei lovituri, dar sălbaticul acesta bătrân părea să aibă şapte vieţi într-unsul. Se clatină câteva clipe, dar imediat îşi recăpătă echilibrul şi sări în lături cu o sprinteneală pe care n-ai fi crezut-o cu putinţă la el.

George nu mai avu vreme să dea a doua lovitură, căci braţul lung se repezi iar spre dânsul.

Ca prin urechile acului, tânărul scăpă şi de data asta, mulţumită faptului că se antrenase la box, dar pumnul de fier al vrăjitorului tot îl atinse destul de tare în şoldul stâng.

În clipa aceea, George îşi dădu seama că nu-l va putea dobori pe potrivnicul acesta atât de uşor precum îşi închipuise. De revolver nu voia să se folosească, pentru a nu face zgomot, căci asta i-ar li putut fi fatal când se va

înapoia cu fetiţa prin sat, spre a ajunge la coasta de apus, unde sa aflau kanu-urile. Îl rămânea numai pumnalul dăruit de Sanja.

Cu iuţeala fulgerului îl repezi în umărul vrăjitorului, al cărui braţ stâng căzu îndată în jos. Prin asta, micuţa Maud scăpă din mâna lui şi se dădu câţiva paşi de o parte.

— Rămâi aici, Maud! Strigă George în englezeşte. Te voi duce la tatăl tău.

Apoi trebui să se ferească din nou de o lovitură, pe care o dăduse Kolavi cu pumnul drept. George lovi şi el cu patul revolverului, nimerind de data asta la rădăcina nasului bătrânului vrăjitor.

Kolavi scoase un răcnet de durere: orbit de mânie, se năpusti înainte şi vru să-l înhaţe pe potrivnicul său.

George ştia, însă că acum trebuia să se hotărască soarta lui. Poate că mica Maud nici nu-l pricepuse, poate că voia să fugo în desiş, pentru a se salva de noul sălbatic, aşa cum îl lua. Desigur, pe George.

Apoi se mai temea ca vrăjitorul să nu alarmeze tribul printr-un strigăt puternic. Şi asta îl indemna sa pună capăt luptei cu orice preţ. Cu lovituri de revolver nu-l putea răpune pe bătrân, de asta îşi dăduse seama.

Se aplecă până la pământ, se repezi apoi înainte şi în vreme ce Kolavi căuta să se ferească de o nouă lovitură, pe care o aştepta, George îi înfipse pumnalul între coaste.

Scoase repede arma minunată şi se dădu în lături, gata să repete lovitura, dacă ar fi fost nevoie.

Recunoscu însă imediat că nimerise foarte bine. Kolavi stătea nemişcat, cu braţele ridicate încă pe jumătate, ca pentru apărare. Apoi scoase un horcăit, trupul începu să i se clatine şi deodată se prăbuşi la pământ, rămânând nemişcat.

George se întoarse îndată spre fetiţă

— Eu sunt european – îi zise, cu glas prietenos – m-am vopsit numai cu negru, ca să te pot elibera pe tine. Vino, micuţă Maud Graves, trebuie să fugim de pe insula asta. Sunt singur aici, tovarăşii mei se află cu vasul lor pe altă insula. Va trebui să trecem prin sat. Dar războinicii au pornit-o înainte.

— Oh, îţi mulţumesc – zise micuţa, cu bucurie – acum mă vei duce la mămica şi tăticul – nu-i aşa? Haide, nu e nevoie să trecem prin sat. Bătrânul Kolavi are aici în apropiere kanu-ul său. L-ai ucis? Întrebă ea cu o curiozitate de copil.

— Da, n-a mers altfel, răspunse George, scurt. Acum, haide, căci n-avem timp de pierdut! Arată-mi repede unde se află kanu-ul!

Maud îl conduse de-a curmezişul luminişului, făcând însă un ocol mare în jurul colibei şi şoptind cu teamă:

— Kolavi a pus capcane pe aici şi mulţi sălbatici care au vrut să pătrundă în colibă şi-au pierdut viaţa.

George se simţi fericit că instinctul îl păzise să se apropie de colibă. Cine ştie în ce chip groaznic ar fi pierit!

Maud îi arătă o deschizătură îngustă în desiş şi George îndreptă imediat înăuntrul ei lumina lămpii sale de buzunar. Era o potecuţă care ducea spre răsărit.

Cu micuţa după el. Tânărul porni repede înainte. După vreo cinci minute numai, dădu de un golf mic, unde găsi repede un kanu ascuns printre ramurile încâlcite ale unui tufiş.

Erau şi două lopeţi într-unsul şi George văzu cu bucurie că micuţa, dar voinica Maud luă o vâslă şi începu să lovească apa cu putere.

— Trebuie să facem un ocol mare, zise el după ce ajunseră în largul marii. Sălbaticii vor să-i atace pe tovarăşii mei, dar vor vedea el pe dracul! Vor fi întâmpinaţi cu gloanţe şi din cauza asta trebuie să ne ferim să nu cădem sub focurile lor. Drumul poate sa fie lung, Maud, dar el duce spre libertate şi la scumpii tăi părinţi.

— Oh. Unchiule, îţi sunt foarte recunoscătoare, zise copila cu căldură Cât se vor bucura sărmanii mei părinţi, când mă vor revedea! Mai târziu va trebui să-mi istoriseşti de ce ai venit şi cum ai izbutit să mă găseşti printre sălbaticii ăştia.

George o luă spre miaza zi şi când insula pe care o părăsiseră nu se mai vedea decât ca un punct neînsemnat, lua din nou drumul spre apus.

Timp de vreo jumătate de ceas merseră în direcţia aceea, apoi George auzi din nord-vest împuşcături.

— Acum îşi primesc pedeapsa Temato şi oamenii săi – zise el – vom putea merge în curând într-acolo, căci Malli vor fi nimiciţi. Deocamdată trebuie să mai facem o bucată bună spre apus, ca să nu ne întâlnim cu sălbaticii fugari.

Împuşcăturile deveniră tot mai numeroase, apoi se făcu deodată tăcere. George ştia acum că sălbaticii fuseseră respinşi, că-şi căutaseră salvarea prin fuga.

Schimbă imediat direcţia kanu-ului şi o luă din nou spre nord. Trebuia s-ajungă la satul lui Sava, unde se vor fi adunat în vremea asta şi camarazii care, desigur, că vor porni imediat cu submarinul în căutarea lui, crezându-l prizonier sau poate chiar mort.

Tânărul vâsli din toate puterile, căci voia să-i împiedice pe ai săi să pornească cu submarinul. Într-adevăr, când zări focurile din sat, îi văzu în acelaşi timp şi pe tovarăşi, care păreau să-şi ia rămas bun de la căpetenia Sava.

Strigătul de triumf al lui George îi făcu pe toţi să-şi întoarcă privirile spre ţărm şi urale nesfârşite izbucniră din piepturile camarazilor. Entuziasmul atinse culmea când debarcă, ţinând-o de mână pe fetiţa pe care o salvase din mâinile fiorosului vrăjitor al tribului de sălbatici.

— Am adus-o pe mica Maud Graves! zise el simplu.

Fu nevoit să istorisească amănunţit cum decursese aventura şi când sfârşi, lordul Clive îi zise lui Farrow:

— Dragă căpitane, te invidiez. Aş dori din toată inima să am şi eu un fiu ca George al d-tale.

— Ai dreptate, dragă lordule, răspunse Farrow. Şi eu sunt mândru de băiatul acesta, care făgăduieşte mult. Şi îţi doresc chiar să ai parte de un astfel de fiu, spre mulţumirea d-tale şi spre binele omenirii.

După câteva minute, submarinul părăsi insula, îndreptându-se spre Apia, pentru a o duce pe Maud Graves la părinţii el.

Sfârşitul volumului: LORD CLIVE

În numărul următor:

PĂDUREA ÎN FLĂCĂRI.

In Numărul următor:

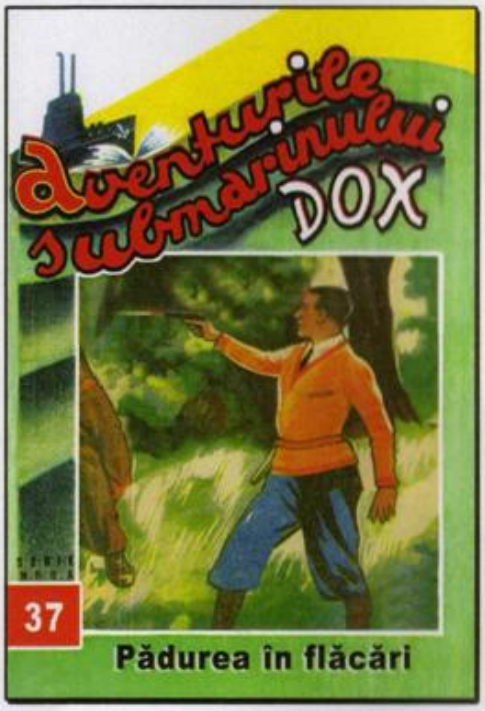

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro